

Sogn, men Amdsraadet greb saa ind og fik Forbud nedlagt, og det kostede Amdsraadet og Sognet i Forening over 5,000 Kr. at sætte denne Færdsevej i Stand. Jeg ser derfor en Fare ved denne Tilladelse til at optage Smaasten over for saadanne Forhold og ved forskellige Broer, og jeg mener, at man derved vil gøre Uret. Jeg skal saaledes paa det bestemteste anbefale Tinget at stemme for de tre Ændringsforslag, som af flere ærede Medlemmer sammen med mig ere blevne stillede. For mig staaer det klart, hvad der vil blive Hovedpunktet i Afstemningen. Det er Spørgsmaalet, om man uden videre skal fastsætte, at den for Græsvækst blottede og udyrkede Strandbred skal gaa ind under Forbudet eller ikke. Naar man gaar med til, at større eller mindre Dele, hvor det er nødvendigt for Kystens Sikring, skulle gaa ind under Forbudet, forekommer det mig, at man ikke med Billighed kan fordre mere.

Jeg maa til Slut omtale med et Par Ord det Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Landbrugsministeren skal være højeste Instans. Jeg kan ikke dele den Opfattelse, som er bleven gjort gældende af flere ærede Medlemmer, at Synsmændenes og Landvæsenskommissionens Afgørelser ikke skulle være upartiske. Jeg synes, at der deri ligger en Anklage mod dem, som vælge disse Mænd, for ikke at tale om, at det er en Anklage mod selve Afgørelsesmyndighederne. Det maa jo være en Anklage mod Befolkningen for dens Vælg af Mænd til disse Afgørelser, og jeg vil ikke være med til at rette en saadan Anklage. Jeg tror, at de Mænd, der blive udnævnte til Strandsynsmænd og ere villige til at aflægge Ed paa at ville udføre Forretningen paa bedste Maade og efter bedste Skønne, ogsaa ville gøre det, uden at tage Hensyn hverken til den ene eller den anden Side. Hvis man ikke er tilfreds dermed, har man jo desuden Landvæsenskommissionerne at gaa til. Hvorledes udnævnes en Landvæsenskommission? Den udnævnes af Indenrigsministeren efter Forslag af Amdsraadet, og en af Dømmerne i det paagældende Amdsraadsdistrikt fungerer som Formand. Den bestaar altsaa af en Retsbetjent som Formand og af to Landvæsenskommissærer, og til hver eneste Forretning skal der foretages Udnævnelse. De Forretninger og de Forlig, som indgaas baade for Synsmænd og for Landvæsenskommission og de Kendelser, de afgive, ere lige saa gyldige som en Højesteretsdom, saa det forekommer mig saa vel

nu, som da denne Lov tidligere var til Behandling, at være urigtigt at sætte en administrativ Myndighed som højeste Instans. Jeg vilde finde det meget uheldigt, og jeg tror ogsaa, det vilde blive meget uheldigt for den højtærede Landbrugsminister. Landbrugsministeren kan jo ikke selv møde op paa Stedet, han maa have sagskyndige sendt ud, og naar det skal stilles lig med en Overlandvæsenskommission, maa det være det dobbelte Antal. Det vil blive meget bekosteligt og meget besværligt, og jeg tror ikke, at man naar større Betryggelse ved Afgørelsen af derhen hørende Sager end ved en Landvæsenskommission. Jeg anbefaler altsaa at stemme mod en saadan Ordning, men særlig anbefaler jeg at stemme for vort Ændringsforslag under Nr. 1, og jeg haaber, at man til syvende og sidst skal enes om, at Loven endelig bliver vedtagen saaledes, at man ikke uden Nødvendighed indskrænker den fri Benyttelse af Ejendomsretten. Jeg ønsker ikke at lægge Sten i Vejen for Lovforslaget. Jeg ser meget vel, at der er mange gode Ting deri i Sammenligning med den nuværende Tilstand, men hellere vil jeg blive staaende ved den Lov, man har nu, end være med til at vedtage en Bestemmelse, som efter min Mening gør et uforsvarligt Indgreb i Benyttelsen af ens Ejendom.

Bojsen: Jeg kunde i alt væsentligt henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har sagt, men jeg ønsker dog at fremkomme med nogle Bemærkninger til Lovforslaget, særlig som Repræsentant for en Egn, hvis Kyster ville komme ind under disse Regler, og for hvilke Spørgsmaalet har en ganske særegen Betydning. Naar man fra Forslagsstillernes Side har forandret det oprindelige Lovforslag derhen, at man gør det til en Lov om Kystsikring eller Kystfredning, som man nu foreslaar at kalde det, er det vist fuldstændig rigtigt, og der var vistnok Anledning til end ogsaa at gaa videre i den Retning. Man har ikke taget Konsekvensen deraf, som jo vilde være, at man forlod det Standpunkt, hvorpaa Loven af 1862 hviler, nemlig at det udelukkende var en Sag, som vedkom de paagældende Lodsere. Dersom man stiller sig paa Synspunktet en almindelig Kystfredning, maatte man ogsaa komme dertil, at den ene eller den anden offentlige Autoritet havde et Initiativ til at foretage de fornødne Foranstaltninger til Kystens Fredning eller Beskyttelse. Jeg føler mig overbevist om, at derhen maa det komme, thi paa mange Ste-